

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 114. Argumentum centesimum quartum. Ex modo quo veteres SS.
Patres processerunt in determinandis nonnullis casibus, magnorum
peccatorum reconciliationem concernentibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

dum medicinæ leges) ut possit medicina proficere. *Nemo dicit Medico corporali, quemadmodum sit curandus* (ait in Psal. 37.) *novit Medicus, quæ singulis vulneribus medicamenta conveniant, novit quando & quomodo applicanda sint. Si dixerit Medicus medicinæ genus, quo curari ager debeat, & ille sollicitus, discedit Medicus, & egrum relinquit. Vide eum, qui curari velit, omni genere Medico acquiescentem.* Si acquiescat Medicus spiritalis ægroti præmaturè curari volenti, contra medicinæ regulas agens, legitimè ipse non miseretur, dicit ferm. 5. in Psal. 118.

1199 Et idè Chrysostronus homil. 14. in 2. ad Corinth. Sacerdotem illum verè benignum & misericordem erga peccatores dicit, non qui citò solvit, sed qui tamdiu medicantibus eum dolorosè penitentia vinculis ligat, donec correctum viderit: *non est* (inquit) *quòd hanc rem crudelitatis ac severitatis esse arbitreris, sed SUMMÆ CLEMENTIÆ ET BENIGNITATIS, PRÆSTANTISSIMÆQUE MEDENDI RATIONIS, NEC VULGARIS ERGA PECCATORIS SALUTEM CURÆ.* Auream hanc Aurei Oris sententiam meminime non semel descripsisse; sed repetere non piget, ad reuendendam importunam simul & imperitam quorundam Juniorum querimoniam, inclamare non cessantium assertionem nostram esse nimis duram, & immisericordem, continereque rigorem impracticabilem. Dura potius & immisericors est opinio ipsorum, continetque laxitatem, Sanctorum iudicio absque ingenti animarum exitio impracticabilem.

1200 Nec verò Sanctorum doctrinam eludere possunt dicendo, quòd solùm voluerint peccatores in vinculis detinendos, non ad remissionem mortalis culpæ, sed ad satisfactionem pro pena temporali, vel ad extirpandas peccatorum reliquias, habitusque ex peccato restantes. Contrarium quippe conflatum ex dictis cap. 37. §. 5. & cap. 41. §. 24. Tum ex eo quòd S. Ambrosius l. 2. de penit. cap. 9. dicit, quòd utique *nonnulli idèd postulant penitentiam, ut statim sibi reddi Communionem* (per absolutionem) *velint: hi non tam se solvere* (à culpa) *cupiunt, quàm eà Sacerdotem ligare. Suam enim conscientiam à culpa reatu non exiunt, & Sacerdotis induunt. Præceptum est, nolite dare sanctum canibus, &c.* Quæ postrema verba manifestum faciunt, peccatores illos nondum esse iustificatos.

CAPUT CXIV.

Argumentum centesimum quartum.

Ex modo quo veteres SS. Patres procefferunt in determinandis nonnullis casibus, magnorum peccatorum reconciliationem concernentibus.

1201 **E**X modo quippe illo manifestè conficitur, SS. Patres non censuisse iudicium de sufficienti dispositione magni peccatoris ad reconciliationem, seu absolutionem, adèd facile, ut ad id sufficeret Sacerdoti, fidem habere penitenti, fetoto corde contritum æfferenti, dum ratio manifesta non apparet in contrarium. Quinimò rectum ea de re iudicium, post lapsum in enorme peccatum, visum est ipsis negotium tanti momenti, ut novo insolitoque casu occurrente, Episcopi se solis non auderent ea de re iudicium ferre, sed plures Cœpiscopos consuluerent, vel etiam ad id determinandum Concilia congregarent, uti videre est in epist. 23. Cypriani l. 3. in qua habetur, sex Episcopi Cyprianum consuluisse, nec se solis determinare aulos fuisse, an post triennii penitentiam, seruenti & generoso animo peractam, reconciliatio iis tunc concedi posset, qui coram Magistratu & populo tormenta fortissimè passi triumpharant, sed postea gravissimis à Proconsule pœnis diutissime cruciati, Christum tandem negaverant. Super quo

puncto sex illi Episcopi non solùm Cyprianum consuluerunt, sed & ipsum rogarunt ut & alios ipse Episcopos consuleret. Quibus respondens Cyprianus, laudat iustum ipsorum in re tanta errandi timorem: *Quoniam scripsisti, ut cum pluribus Collegis de hoc ipso tractem plenissimè, & res tanta exigit majus & impensius de multorum collatione negotium: tractabo cum singulis plenius, ut de eo quòd consulistis figatur apud vos, & referretur vobis firma sententia, multorum consilio ponderata.*

Quod plus est, nec ipse Cyprianus, nec Clerus Romanus (ad quem Ecclesiæ cura per mortem S. Fabiani Pontificis devoluta erat) ausi sunt quidquam determinare circa lapsos in ea, quæ tunc fuit, persecutione. Quippe Cyprianus expectandum censuit perfectionis finem, ut Episcopi, Presbyteri, Diaconi, & Confessores ad aliquid determinandum convenire possent. Clerus verò Romanus, approbatà Cypriani cunctatione, respondit, expectandam novi Pontificis creationem.

Quid quæso opus tantæ Episcoporum cunctatione, & consultatione, si signum sufficientis animi satis penitentis, etiam in magno peccatore, etiam consuetudinario & recidivo, erat vel solum dictum penitentis (ratione manifestè non existente in contrarium) vel humilis confessio istius criminis, vel momentaneus gemitus, etiam non obstante cito & facili, imò & frequenti relapsu, prout Juniores pratendunt?

CAPUT CXV.

Argumentum centesimum quintum.

Ex eo quòd opera ad probandam magnorum peccatorum penitentiam adèd necessaria existimarint SS. Patres, in penitentiam ipsorum, ad finem vite dilatam, habuerint valde dubiam & suspectam; eo quòd eam probare non possent per opera, sed per verba dimittat & gemitus.

AD fidem magnis peccatoribus adhibendam, & absolutionem impendendam, sanctis Patres contentos non fuisse linguâ, seu verbali protestatione, vel etiam gemitibus momentaneis ipsorum, sed opera, tanquam signa probantia, vitæ emendationem requisivisse, constat ex dictis cap. 55. & 56. Ex dictis etiam cap. 36. certum est, eorumdem peccatorum penitentiam, ad finem vitæ dilatam, iisdem Patribus admodum fuisse suspectam & dubiam. Et ob plures quidem rationes Patribus ita visum: sed earum una, nec minima fuit, quòd veram solidamque penitentiam non ex verbis & gemitibus sterilibus, sed ex operibus dijudicandam, per eaque probandam censuerint. Hanc quippe rationem profert Augustinus ferm. 57. de tempore, vel fortè Cælarus fermone nunc 255. in Append. ferm. Aug. *Errares presbiteros* (inquit) *relinquat, quem graviam atque ingentium peccatorum conscientia gravat, & penitentiam petat, ut... ex omologesi satisfactione mundeatur. Nec ad illud se servet, ut in extremo vite sue tempore tunc penitentiam petat, quando jam agere non possit. Inutilis est enim, dilectissimi, ista persuasio. Parum est peccatorem penitere, nisi penitentiam peregerit. Ad emendanda enim crimina vox penitentis sola non sufficit: nam in satisfactione ingentium peccatorum non verba tantum, sed opera queruntur. Datur quidem, etiam in extremis, penitentia, quia non potest denegari. Sed aures tamen esse non possumus, quòd qui postioris, mereatur absolvi. Quomodo enim agit penitentiam lapsus? Quomodo agit penitentiam in extremis vite finibus constitutus? Quomodo penitentiam agere possit, qui nulla jam pro se opera sit*